

Radnai István
Négy hűtelen

int a vonóval lépni kell
nem sírok a vonót két húrra fel
így lesz a kövér brácsa
két karcsú hegedű társa

és behúznak egymást megsíratva
rínak nyírnak cirkalmat ríkatva
minek lába kell hogy hordja
remegteti a gordonka akkordja

három ujjal jajjal fogva
a harmadik fekvésben csont-
kezével egy húrt lebont

pattan a fém s a bél belé szakad
hamissá válnak egykor őszinte szavak
rebben a lélek testük foglya

★

és elrepül a dallam amint
jeges leheletével visszaint
a morcos konok gonosz tél

még eljátszik a szél egy kádenciát
magasan keringve tetőt bont
megereszkedik vele az ellenpont

így lesz a két testükből fél
egyedül viheti utána a prímet
a néma társ után ki ellépte a rímet
lapozott egyet többé nem beszél

s a mélyen lehangolt ósdi hangszerek
keresve kit a szférákba odaint
fagyott temető rögein odakint
csonkjára égett dallama szerep

★

mint sárgult kottában új tétel
pengetve pendülve felesel a léttel
az alaphangot húzva bűgva zűgva
a szélhábmból mogorván kirűgva

választva kancsal férges hangnemet
a nyitott hangrés a hasán felnevet
utánozva a késve gyantázott vonót
ilyenkor felkacag s modern a holt

már mind a négyen részegek
a három s aki megunva az életet
idő előtt a vonóját letette

s a társak sírós gyászos tremolója
a hallgatót kétségek szélére sodorja
feltámad-e a dallam romló teste

STEFANOVITS PÉTER

ÜZENET